

[Varga Livius](#) az együttes egyik alapító tagja: a Dunaújvárosban, 1991-ben megalakult zenekar ütőhangszeres-énekesé [az udvarhelyi koncert](#) után válaszolt kérdéseinkre.

Idén húsz éves Quimby, mit gondolsz, hová jutott el a zenekarotok?

Azt hiszem, hogy egyfajta bölcsességhez. Kerek dátum, de én inkább az egészet szeretem átgondolni: azt hiszem, hogy egy kicsit lejjebb tisztultunk, ami jót tett. Mindig akartuk ezt, s most azt hiszem, hogy zeneileg megyünk egy ilyen megfontoltabb, szellősebb dolog felé – ez nem zárja ki a vadságot, csak nincs túlbonyolítás.

Azt szokták mondani, hogy egy mű nem akkor van kész, amikor már nem tudsz mit hozzátenni, hanem amikor már nem tudsz mit elvenni belőle. Azt hiszem, hogy ez nálunk is bekövetkezett és ennek én zeneileg nagyon örülök – azon kívül meg a zenekar teljesen összeborzolt és egy nagyon komoly baráti ötvözet lett, nem csak társaság.

Varga Liviusról ma már celebként is beszélhetünk, hiszen voltál már *Heti Hetesben*, meg hasonló helyeken. Szerinted ki a celeb és te annak tekinted-e magad?

A celeb az a „celebrated”, tehát az ünnepelt és van, hogy ünnepelnek engem... Ez egy nagyon veszélyes dolog, erre nagyon nem kell odafigyelni. Ha megdicsérnek, azt szeretem, az ünnepelés és a rajongás viszont könnyen félreviszi annak a „búráját”, aki feltétel nélkül hisz annak, aki feltétel nélkül, nagy odaadással rajong – akár jól csinálja az ember, akár nem. Erre figyelni kell. Magamat nem tartom celebnak, kimondottan irritál ez a szó, még a sztár is. Nem azok a kedvenc helyzeteim.

[A legutóbbi lemezek](#) tavaly év végén jelent meg – olvastam róla néhány kritikát, miszerint visszaköszönnék róla az előbbi albumok.

Ez természetes. Attól függően, hogy mekkora kritikát szeretnénk gyakorolni, mind a kettő igaz: van, aki azt mondja, hogy kiforrtunk és vannak jellegzetes formuláink, motívumaink, amik úgymond „quimbysek”. Általában ha hozzányúlunk bárkinek a számához és csak egy az egyben el akarnánk játszani, hál' Istennek már az is egy kicsit quimbys lenne.

Amikor önmagunk plagizálásával vádolnak, el kell gondolkozni, hogy ez valóban így van-e. Erre nem törekszik az ember, de néha kicsúszik egy azonos motívum és az valakinek nagyon idéz egy másik számot.

Azt nem mondhatnám, hogy ez a lemez az ismétlése volt az előző lemezeknek, nem gondoltunk semmilyen korábbi számban, ez gurult ki a kézből. Általában nem a közönség fogadtatásával foglalkozunk, amikor írunk egy számot, hanem magunkba vonulunk, magunkba szállunk, és ami kijön.

Az biztos, hogy egy ennél még bátrabb, még kísérletezőbb dolgot tervezünk a következőre, de egyelőre még kiélvezzük ennek a hatásait meg a lehetőségeit. Persze egy csomó szám azonnal új kabátot kapott, amikor színpadra alkalmaztuk – nyilván egy csomó dolgot stúdióban meg lehet csinálni, színpadon nem, ugyanakkor a stúdióba nem lehet becsempészni azt az energiát, amit a színpad és a közönség nyújt. A közönség adja az első impulzust, erre válaszolunk az első számmal és jó esetben ez kulminál, növekszik és így alakul ki a jó buli.

Még mindig élnek és változnak ezek a számok, amik ezen a legutolsó lemezen vannak, de a fejünkben már az új körvonalazódik – ez általában így szokott lenni.

Végzettséged szerint pszichológus vagy, gyakorolod a szakmádat?

Egy bizonyos szinten igen, vállalati pszichológiát végeztem, tréningeket tartunk, személyes tanácsadás-praxisom nincsen, mert ez a fajta rock and roll-életmód nem teszi ezt lehetővé. Ha valaki komolyan foglalkozik valakivel, az nem gondolhatja komolyan, hogy elmegy több hónapra, amíg esetleg szükség van rá és telefonon ad egy-két tanácsot. Nem lehet azt mondani, hogy bocs, most színpadon vagyok, beállítás van, majd visszahívlak holnap. Szóval ez így nem megy.

Tréningeket tartok, csapatépítést, bohókás játéktól kezdve egészen odáig, hogy megtanítjuk az embereket ügyesebben kommunikálni. Mind arról szól, hogy ne ölje meg a munkahely az embert, hanem ehhez úgy tudjon hozzáállni, mint egy kreatív dologhoz, amit emberek között művel és legyen ez öröm neki is meg mindenkinek.

Te egyébként ilyen mulatós, elengedős ember vagy...

Hát megvannak az idők, amikor nagyon mulatós vagyok!

Szóval nem az van, hogy lejár a koncert és bevonulsz a backstagebe, hanem szeretsz fesztiválozni.

Igen, mert valahogy ez életben tartja az embert. Néha jó tők csöndben leülni filozofálni a vízpartra, úgymond pecázni, a hal csak bónusz, nem vagyok én nagy halfogó. Például [Lovasi András](#)

nagyon keresi a halat, jó haver, pecáztam már vele – én leülök egy helybe, ő megy és faggatja a vizet mindenhol. Én megülök a bot mellett, nekem az jó, ezek a nyugodt pillanatok.

Aztán van backstage buli is, de én nagyon kedvelem azt, amikor lemegy egy koncert és úgymond bedobjuk a gyeplőt a lovak közé. Volt is már belőle bajom, tehát vissza lehetne belőle venni így negyvenévesen.

